

RECORDS D'INFANTESA

Ja per costum fem una passejada,
jo i meva esposa molts dies al mati,
i sempre després d'anys és recordada,
alguna cosa que va passar-me a mi.

La d'avui ha sigut d'enyor i tendresa,
revivint fets no pas de joventut.
he recordat coses de la infantesa,
que pensava que ja s'havien perdut.

Aquella Font dels Oms que recordava,
de quant d'infants hi anàvem a jugar,
no és al seu lloc, aquella raconada,
que jo tant de petit vaig estimar.

Prop del marge com ho recordo encara,
l'aigua brollava sempre, en tot moment,
puig era tan refrescant i tant clara,
que satisfesia la set de molta gent.

Un lloc d'esplai, a mida per mainada,
aïllat de perill, sorolls i brogit,
sense pandèmies ni el virus que no agrada,
ni cap mal son que emplenés de neguit.

Ja m'agrada com la han deixat ara,
en mig d'un petitó bosc alzinenc,
però el record que servo d'ella encara,
serà viu sempre en el meu pensament.

Recordo aquell silenci que regnava,
trenat només per l'aigua al davallar,
amb la serenor del lloc tant bé si estava,
que no tenies ganes de marxar.

Passaran tots els anys que puguin dar-me,
goig de viure mentre el món doni tombs,
de coses i de fets podré oblidar-me,
més, mai oblidaré la Font dels Oms.

ESTEVE PERICH SALA Cardedeu, 17 de maig de 2020